

5. dan - BOG POSKRBI

V času, ko se je zdelo, da je svet pozabil na Boga in se je nad Evropo zgrinjalo nasilje, sovraštvo, preganjanje vere, vojne in drugo trpljenje, je Bog na skrivnem že pripravljaj rešitev. V majhni in skromni vasici na Portugalskem je leta 1907 v življenje poklical Lucijo, da bi z njeno pomočjo uresničil svoje ljubeče načrte in človeštvo znova pritegnil k sebi.

Lucija se je rodila materi Mariji Rosa in očetu Antonu dos Santos. Bila je najmlajša od sedmih otrok. Imela je pet sester in enega brata. Hiša, v kateri je družina živela, je bila majhna in skromna. Hrane so pridelali ravno toliko, da so lahko preživeli. Kljub temu so Lucijo sprejeli z velikim veseljem in v zavedanju, da je vsako življenje dar od Boga.

Lucija je kot najmlajši otrok postala ljubljena v družini. Bila je očarljiv otrok in je svoja prva otroška leta preživela obdana z nežnostjo in ljubeznijo. V hišo je prinesla veliko veselja. Že kot otrok je bila dobra pevka in je ob domačih praznovanjih večkrat prepevala ob harmoniki ali kitari. Tudi plesati je znala tako, da je pritegnila pozornost in ploskanje navzočih. Starejše sestre so jo vedno rade vzele s seboj na ples. Lucija je v svojih spominih zapisala: "Moji sestri sta se kar najbolj trudili, da bi me polepšali tako kakor sebe, saj sta me vedno morali imeti poleg. Ker je bila moja sestra šivilja, sem imela najlepšo obleko, kar so jih v tistem času nosile deklice naše vasi: nagubano krilo, bleščeč pas, ovratno ruto s konci, ki so zadaj viseli po hrbtu navzdol, klobuk z zlatimi perlicami in pisanim perjem. Včasih bi lahko rekli, da sta hoteli obleči punčko iz cunj in ne otroka."

Lucija je v svojih spominih izrazila veliko hvaležnost staršem, ki sta ji podarila življenje in sta jo kljub revščini z veseljem sprejela v družino. Zapisala je: "Sama sem zadnja med sedmimi otroki, ki jih je Bog naklonil mojim staršem. Če bi onadva mislila tako, kot danes mnogi mislijo, mene ne bi bilo na svetu." Pogum, s katerim sta Lucijina starša sprejela novo življenje, je izviral iz njune vere, da je Bog tisti, ki bedi nad njuno družino in bo zanjo poskrbel. In res jim nikoli ničesar ni manjkalo. Čeprav so imeli malo, njih pa je bilo veliko, niso ničesar pogrešali. Njihova vrata so ostala odprta tudi za otroke sosednjih družin. Hiša, pa čeprav majhna in revna, je bila tako vedno polna življenja.

Na temelju prvih izkušenj v družini, je v Luciji raslo zaupanje, da je Bog ljubeč Oče, ki vedno poskrbi za svoje otroke. Iz tega zavedanja je črpala moč v času preizkušenj.

*

Spoznanje, da bo Bog poskrbel tudi zate, naj ti pomaga, ko boš v strahu, da bi zaradi zvestobe dobremu kaj izgubil.

NALOGA: Iz hvaležnosti, da ti ničesar ne primanjkuje, pomisli na koga, ki bi potreboval tvojo pomoč. Nameni mu skromen dar.